

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK ZÁPADU

a místní vydání

v Crete pro Saline okres, Neb., v Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakota.

Předplatné:

Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu \$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zásilký peněžní dějte se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů členůvstva ochotně uveřejníme. Musí být slušné, psané bez smyslu někomu osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

45

Tenhle Orozko musí být nějaký druh mexického Roosevelta.

La Follette bude mocti dokončit teď svou autobiografii v klidu a pokojí.

Kolik lidí se dere o právo, aby směl spasit vlast a zachránit republiku před zkázou.

Jestli není Champ Clarkovi dnes ráno dobře, však ví, kde jest v kapitulu schována medicína.

Champ Clark jest tak dlouho progresivní, pokud se nejedná o zájmy expresní společnosti a nekci Kanady. Tam to končí.

Nyní záleží hlavně na tom, aby také žně byly progresivní a hlavně, aby se korna přihlásila co nejdříve k této nové politické straně.

Každý přistěhovalec bude muset dokázat, že umí psát. Jestli štěstí, že se taková zkouška nepožaduje od graduantů vysokých škol.

Farmář, který v úparu červenecového slunce oborává kornu, nemá ani potuchy o tom, jak jest horko takovému novináři, který má psát politický článek a sedět při tom "na fenci".

Situace v chicagské konvenci volá po všeobecných presidentských primárkách a situace, která nastane po pátém listopadu, přivodí snad konečně také přímé volby presidenta.

Demokraté, kteří tak rádi melou něco o Perkinsovi, zapomínají, že Perkins nebyl členem republikánské konvence, ale Belmont a Rogers zasedali v demokratické národní konvenci a měl tam hlavní slovo, až jim Bryan vyrazil zbraň z rukou.

Čtyři dlouhé měsíce presidentské kampaně máme ještě před sebou. A při tom začínají pekelná vedra. Kdo to vydrží? Obvyčejný občan aby na ten čas utekl do cyklokonvoho sklepa.

Celá Amerika a každý politikář tvrdí dnes o sobě, že jest progresivní. Teď nebudou ne než ustanovit také nějaký teploter, kterým by se dala progresivnost měřit. Jak bude mocti obyčejný, průměrný občan rozhodovat?

Kdo spočítá všechny nadávky, facky a modré oči za přísti čtyři měsíce? Kolik nejlepších přátel stane se nezarytéjšími nepřáteli? A proč? V politice se považuje každý jiný náhled za špatný, hloupý, darebácký a není v ní střední, rozumné cesty.

Ať si říká kdo chce co chce o republikánské národní konvenci, Wall Street tam přece neměl delegáty, jako v konvenci demokratické. Jméno Ryan bylo voláno v seznamu delegátů v Baltimore a vedle něj též jiné podobného zvuku, Belmont. A ti lidé, hlasují pro toho, koho si přáli mítí pp. Ryan a Belmont za presidenta a pomohli ho navrhnout v Baltimore.

Následující případ, který vyjímáme z červeného šála "Česko-

Amerického Venkova", podává pěknou ilustraci české povahy: "Přijeli jsme kdysi do jednoho města na západě a dozvěděli se, že tam bydlí také jeden krajan. Vyhledali jsme jej a tázali se, zdali tam není Čechů více. "Ano, jest zde ještě jeden, ale s tím nic nemějete. Je to špatný chlap a za nic nestojí." Po chvíli vyhledali jsme toho druhého Čecha a zúmyslně mu předložili tutéž otázku. A hle! dostalo se nám téže odpovědi. Zase ten druhý byl špatný chlap a byli jsme před ním varováni. Konečně večer v hotelu ptali jsme se jednoho Američana, zda-li jsou v městě tom jací Češi. "Ano, jsou zde dva, a oba dobfí a spořádaní lidé." — Oba tyto dobfí a spořádaní lidi tvrdili o sobě navzájem, že za nic nestojí."

Jest na čase, aby lid začal se starati více o kongress a senát než o presidenta. Špatný president s dobrým kongressem může dát zemi dobrou vládu, ale špatný kongress a senát i s tím nejlepším člověkem v Bílém domě jsou pro zemi zlem. President má velký vliv, ale moc v zákonodárství malou. Jeho veto může zastaviti špatné zákony, ale nemůže vynutiti dobré. Proto, v předním zájmu země starajme se o to, abychom zvolili do kongressu dobré progresivní lidi a do státních legislativních takové poslance, kteří zvolí do spolkového senátu nejlepší zástupce. Náš stát, Nebraska, má letos znamenitou příležitost pomoci si k senátoru, který bude její pýchou v senátě jako jest chloubou v domě poslaneců. Myslíme tím kongressníka Norrisa. Ať si Nebraska dá své elektory Petru nebo Pavlu, jen legislatura ať je republikánská, aby se mohl státi Geo. W. Norris spolkovým senátorem. Buď si pak presidentem kdokoli, náš lid bude mocti býti bezpečný, že v senátu jeho zástupce Norris postaví se proti všemu, co by bylo na škodu lidu a bude bojovati o jeho práva. Jsou důležitější věci k luštění než hádka mezi Taftem a Rooseveltem a třenicie mezi demokraty a republikány. Princíp a charakter těch, které volíme, aby nám dělali zákony, mají býti naš první a hlavní starostí.

CO SE MŮŽE LETOS STÁTÍ V PRESIDENTSKÉ VOLBĚ.

Nezdá se o tom více pochybnosti, že budeme mítí letos v poli tři silné kandidáty presidentské. Pravidelní navrženci republikánské a demokratické konvence a kandidát strany třetí, progresivní, nechtí si jest to Roosevelt nebo někdo jiný. Letos je pro roky dobrá doba, ale jak se jejich předpovědi osvědčí, to se teprve ukáže. Slepice, které nesly po minulých 16 let vejece s nápisy W. J. B., ty už jsou dávno smělé nebo pocheřpaly a jak si věci stojí, jedno proocetví jest zrovna tak dobré jako druhé, posledního leštěče bot jako předsedy spolkového senátu. Žádný neví, co se stane a proto si tím nebudeme lámat hlavu a kazit reputaci, ale podíváme se raději, co by se mohlo stát a co jest pravdě podobno.

S republikánskými hlasy roztrženiými na dvě strany může dostati demokrat snadno nejvíce populárních hlasů, ale ty presidenta nevolí. On musí dostat většinu presidentských elektorů a o ty se právě jedná. Každý stát volí tolik presidentských elektorů, kolik má zástupců v kongressu a většina, nadpoloviční, těchto elektorů zvolí presidenta. Ukázalo se, že takový presidentský elektor jest největší "zvíře" v Americe, poněvadž se na něj nevztahují žádné zákony, ani žádná pravidla kromě těch v ústavě, která poroučí, kdy a jak mají hlasovat a jak se zpráva o volbě presidentově pošle do Washingtonu. Jinak ale žádný zákon neporoučí presidentskému voliteli, aby hlasoval pro kandidáta té strany, na jejímž lístku byl zvolen. Kdyby chtěl, může hlasovat zrovna proti té straně, která jej zvolila a žádný mu za to nemůže nic udělat.

To se také letos stane a skoro jistě v Pensylvánii, kde o primárkách bylo navrženo 36 presidentských elektorů a ti nyní prohlásili, že výsledek těchto primárků ukázal, že republikáni v Pensylvánii prohlásili Roosevelta re-

publikánským kandidátem a oni, elektroři, budou-li letos na podzim zvoleni, nebudou hlasovat pro Tafta, ale pro Roosevelta. V Pensylvánii bude jméno Rooseveltovo tak jako tak na lístku ať již si běží neb ne. Státní tajemník prohlásil, že jest to rozkaz lidu jeho vlastního státu a ten je u něj svrchovaný. I kdyby dostal Taft ostatní, tak zvané republikánské státy, jest jisto, že bez Pensylvánie zvolen býti nemůže. A tak přijdemc k situaci, která již jednou odehrála se ve S. S. a to roku 1824, že sbor volitelů presidentských nebude s to zvoliti žádného presidenta, neb žádný z kandidátů nedostane nadpoloviční většinu v elektorální koleji, které jest ku zvolení naprosto třeba. Co pak?

Druhý a dvanáctý odstavec spolkové ústavy činí pro takové případy opatření, kde se praví:

"Elektoroři sejdou se ve svých vlastních státech a hlasují balotem pro presidenta a místo presidenta, z nichž alespoň jeden nesmí býti obyvatelém téhož státu s nimi. Na svých balotech poznamenají jména, pro koho hlasují za presidenta a pro koho za místo presidenta. Oni pak udělají listinu, která ukazuje, kolik hlasů který kandidát dostal za presidenta a kolik hlasů za místo presidenta, kteréžto listiny podepíší a ověří a ihned pošlou předsedovi senátu v sídle spolkové vlády. Předseda senátu v přítomnosti domu poslanců a senátu otevře tyto listiny a spočítá hlasy. Osoba, jenž dostala nejvíce elektorských hlasů, má býti prohlášena za zvoleného presidenta, totiž, když tento počet hlasů jest nadpoloviční většinou všech elektorských hlasů odevzdaných. Jestli ale žádná z osob těch nemá nadpoloviční většinu hlasů, tedy ihned směnovna kongressní přikročí ku zvolení presidenta jednoho ze tří, kteří dostali nejvíce hlasů elektorských. Při této volbě presidenta berou se hlasy podle států a každý stát má jeden hlas. Dvě třetiny států musí býti zastoupeny, by se získalo quorum k tomuto hlasování. Většina hlasů zvolí presidenta. Kdyby ale kongress nezvolil takto presidenta do dne 4tého března nejbližšího, tedy místo president zaujme místo presidenta jako jest tomu při smrti nebo neschopnosti presidenta. Ten, kdo dostal nejvíce hlasů za místo presidenta, buďž prohlášen za zvoleného místo presidenta, to jest jestli tvoří počet hlasů těch nadpoloviční většinu všech elektorských hlasů. Jestli ale žádný z kandidátů místo presidentství nedostane nadpoloviční počet hlasů v elektorální koleji, tedy ihned přikročí senát ku zvolení místo presidenta jednoho ze dvou, kteří dostali největší počet hlasů v elektorální koleji. Dvě třetiny senátorů musí býti přítomno a nadpoloviční většinu jest třeba ku zvolení."

Tento případ se udál roku 1824 a měl za následek zvolení John Quincy Adamse. Volba toho roku byla podivná. Nebylo prakticky žádných politických stran, pouze rozdíli mezi jižními a severními státy, jenž nebyl tehdy ještě tak ostře vyhraněn jako o 25 let později. Na jihu měli tři championy a rozdělili mezi ně své hlasy, Jackson z Tennessee dostal 99 hlasů, Crawford z Georgie 41 hlasů a Henry Clay z Kentucky 37 hlasů. John Quincy Adams dostal státy Novo-anglické a New York, celkem 84 hlasů. Tehdy bylo 261 elektorů a potřebná většina ku zvolení 131. Když došly zprávy o hlasování do kongressu a byly úředně přepočítány, a shledalo se, že žádný president není zvolen, začaly politické machinace. Tenkrát nevěděli nic o "parním válci" a bosech, ale za to měli své předáky a kombinace a koalice atd. atd.

Clay byl hlavou kongressu, nejsilnějším mužem ve Washingtonu a byl to ve skutečnosti on, který svým vlivem a svými machinacemi Adamse zvolil presidentem. Clay byl z balotů vyhozen ústavní provizí, že jen o tři nejvyšší jest dovoleno hlasovat. Jackson měl v elektorální koleji nejvíce hlasů, ale byl oponentem Henry Claye a ten proti němu pracoval zuby nehty. Tenkrát by byl býval

zvolen Crawford, ale Clay se bál, že brzy umře, neb byl ve špatném stavu zdravotním a kdyby byl zemřel během své lhůty, byl by nastoupil jeho místo John C. Calhoun, který byl zvolen místopresidentem 182 hlasy. Toho nemohl "boss" Clay dopustit a proto se vrhl k Adamsovi, ač byli rozličných politických náhledů. Když konečně se kongress dostal k rozhodnému hlasování pro delším a marném boji, hlasovalo pro Adamse 13, pro Jacksona 7 a pro Crawforda 4 státy.

To vyvolalo v zemi takový rozruch jako letos chicagská konvence a Clay byl obviňován, že udělal s Adamsem tajnou smlouvu a podporoval ho za slib tučného úřadu. A skutečně, jakmile Adams nastoupil úřad, ustanovil Claye ministrem státu. John Randolph nazval toto spojení: Splynutí puritán s černou nohou (čertem). Adams, který byl fanatickým Puritán a pobožný až do výstřednosti, zle se nad tím trápil.

Letošní situace slibuje podobné výsledky. Budou-li skutečně republikáni v Pensylvánii, Californii, New Jersey, Kansasu a některých radikálních státech sledovati cestu, kterou hrozí nastoupiti v odporu proti jednání chicagské konvence, tím zemožní zvolení presidenta v elektorální koleji, ať již si Roosevelt běží nebo ne. Zdá se, že se jim jedná o porážení Tafta za každou cenu.

S tím zároveň přišla do popředí otázka, jakým zákonem jsou voláni elektroři a našlo se, že jsou těmi jedinými úředníky volenými, na které se nevztahuje žádný zákon a nemá nad nimi moc ani stát, ani kongress, ani president, ba ani nejvyšší soud S. S. Kdyby zvolený elektor chtěl hlasovat pro jiného kandidáta než onoho strany, na jejímž lístku byl zvolen, žádný mu v tom nemůže zabrániti ani jej za to trestati. Ba ani úplatnost elektorů nespadá přý pod žádný zákon. Dále jest zde rozdíl ve způsobu, jakým se pro elektory v jednotlivých státech hlasuje. Tak někde nemají na lístku jméno presidenta vůbec, ale pouze elektory, jinde zase presidentské kandidáty a žádné elektory. Který kandidát dostane většinu, té strany elektroři jsou prohlášeni za zvolené. V Pensylvánii bylo navrženo republikánskými primárkami 36 elektorů, kteří prohlásili, že budou hlasovati pro Roosevelta, poněvadž přý byli s ním na jednom lístku v primárkách pensylvánských republikánů zvoleni. Ba oznamuje se docela, že státní tajemník onoho státu odruštje dá tí jméno Taftovo na lístku o republikánského kandidáta, poněvadž rep. státní výbor "filoval" Rooseveltovo jméno co kandidáta presidentství. Národní konvence není státem uznávána za zákonitě těleso ve státě onom. Podobné zprávy docházejí z Californie, kde Rooseveltovi elektroři budou postaveni na lístku a není pochyby o tom, že budou zvoleni. I kdyby Taft zvítězil ve všech ostatních republikánských státech, nedostane bez oněch oněch dvou jmenovaných většinu ve sboru presidentských elektorů a tak by šla jména Taft, Roosevelt a před kongress, aby si z nich vybral presidenta.

Byl by to nynější kongress, jenž by volba připadla a již se o tom ve Washingtoně jednalo a posouženo, kdo by byl v tom pádu zvolen. A hle. Ukázalo se, že by ani jeden z kandidátů neměl jistou většinu. Demokraté by měli 25 hlasů (států) a 25 by se jich roztrhlo mezi oba republikány. Dále se vypočítalo, že smrt jednoho republikánského kongressníka ze státu, kde mají v delegaci republikáni většinu jednoho hlasu, a zvolení demokrata na jeho místo, rozhodlo by volbu příštího presidenta ve prospěch demokratického kandidáta. Tak na životě jednoho kongressníka závisí zvolení příštího presidenta.

Opětný důkaz jak nutnou jest oprava ústavy, aby se zvolil president přímo lidem a ještě více, aby spolková vláda vzala do rukou nejen volbu presidenta ve státech, ale i všeobecné primárky stran za účelem navržení kandidátů. Ti by měli rozhodně býti navrhováni přímo lidem a ten, kdo dostane většinu lidovou v celém zemi býti kandidátem strany o přísti volbě. Tak by se odstranily

konvence a lid by dostal příležitost vysloviti svou vůli a dále právo také vůli tu uplatniti.

OBMYŠLENÉ ZMĚNY PŘÍSTĚHOVALECKÉHO ZÁKONA.

Ze zprávy kongressu minul. měsíce pro nás zvláště zajímavý jsou zprávy čís. 851 osnova předložena kongressu 20. dubna 1912, odevzdána výboru pro přistěhovalectví a naturalizaci, po opravě znovu předložena 7. června 1912, svěřena výboru celého Domu a dána do tisku, doprovázena zprávou p. Burnetta a prohlášením menšiny, jež podepsali kongressníci A. J. Sabath, Henry M. Goldfogle, Jas. M. Curley, J. H. Moore a T. E. Catlin a čís. 855 (osnova Sabathova z 2. března 1912 na rozšíření moci generálního přistěhovaleckého komisaře, odevzdána výboru pro přistěhovalectví a naturalizaci, po opravě znovu předložena 8. června, svěřena výboru celého Domu a dána do tisku se zprávou kongressníka Sabatha).

První osnova, která prošla 19. dubna senátem, má nyní zcela jinou tvárnost než původní Dillinghamovská osnova. Celých 58 stran jest skrtnuto a místo toho vsunuta Burnettova osnova. Znění zákona jest tudíž nyní toto:

"Zákon upravující přistěhovalectví cizinců do Spoj. Států a pobyt jejich z nich.

1. Po čtyřech měsících od schválení tohoto zákona vedle cizinců, kteří nyní jsou zákonem vyloučeni z přípuštění do Spoj. Států, tyto osoby mají také býti vyloučeny: všichni cizinci přes 16 let, tělesně schopní čestby, kteří neumějí čísti angličtinu nebo řeč nebo nářečí některé jiné země, počítaje v to i hebrejštinu neb židovské dialekt, s tím omezením, že každý přípuštný cizinec nebo cizinec dříve či později zákonitě přípuštný nebo každý občan Spoj. Států může přivesti s sebou nebo poslati pro svého otce nebo děda staršího 55 let, svou manželku, svou matku, svou babičku nebo svou neprovdanou nebo ovdovělou dceru, jsou-li jinak přípuštní, bez ohledu na to, zda dovedou čísti čili nic; tačt přibuzní budou přípuštní k přistání.

2. Za účelem zjištění, zdali cizinci dovedou čísti čili nic, přistěhovalečtí inspektoři budou míti otisky formulářů, zpracovaných pod řízením sekretáře obchodu a práce, z nichž každý bude obsahovati ne více než 40 slov obvykle užívaných, tištěných obyčejným písmem v různých řečích a nářečích přistěhovaleců. Každý cizinec může udati, v které řeči neb nářečí má se zkouška konati, a bude od něho žádáno, aby četl slova vytištěná ve formuláři v dotčené řeči neb nářečí. Žádní dva cizinci přicházející na téže lodi neb jiném dopravním prostředku nemají býti zkoušeni s použitím téhož formuláře.

3. Tyto třídy osob jsou vyňaty z působnosti tohoto zákona a všichni cizinci, kteří prokáží k uspokojení příslušného přistěhovaleckého úředníka nebo sekretáře obchodu a práce, že hledají v Spojených Státech útulek před náboženským pronásledováním: b) všichni cizinci, procházející pouze Spoj. Státy; c) všichni cizinci, kteří byli zákonitě přípuštní do Spoj. Států a později procházející z jedné části Spoj. Států do druhé cizím sousedním územím.

4. Cizinec, jenž odepřen byl přístup do Spoj. Států na základě tohoto zákona, má býti poslán zpět do země, z níž přišel, tímž způsobem, jaký naznačen jest v sekci 19. zákona z 20. února 1907.

Zpráva Burnettova, připojená k návrhu zákona, vysvětluje, že zkouška směřuje proti přistěhovalecům z jižní a východní Evropy. Pro nás je zajímavý zvláště tento odstavec: "Jakou úlevu má tato osnova poskytnouti proti dalším

trvání těchto znepokojujících poměrů? (V předešlém se totiž lišilo, jak přistěhovaleci z jižní a východní Evropy počkozují výši životní míry amerického dělníka, plní blázince a trestnice a nesnadno splyvají s americkým národem.) Odvrátí skoro 50 proc. Jiho-Italů, více než 33 proc. řeckých, Syřanů, Poláků a jiných nežádoucích tříd, křesťů u Čechů, Angličanů, Irčanů, Škotů, Walesanů nebo Francouzů postihane jen 1 procento, u Němců nebo Židů ne více než 3 procenta u Švédů, Dánů,

Norů a Finů jen půl procenta." — Zpráva připomíná tudíž opět jednou kongressu Spoj. Států, že Čechové jsou na stejné kulturní výši s Angličany a Francouzy.

Mínění menšiny proti Buretově osnově namítá, že zkouška z čtení neodvrátí od Spoj. Států zločince, kteří jsou jedinými opravdu nežádoucími cizinci. Zkušenost učí, že při vyučovacích zařízeních v této zemi tisíce analfabetů, kteří v rodné zemi neměli možnosti naučiti se čísti, horlivě nehopilo se zde této příležitosti a stali se dobrými občany. Také není tu dána plná záruka proti trháni rodin. Dle mínění menšiny žádoucími cizincem jest zdravý, zákon eticf pracovník, přicházející do této země s dobrým úmyslem, a nežádoucí přistěhovalec jest chytrý vzdělaný kuli, který hned po příchodu do této země vidí samé chyby kolem sebe a kritizuje naše instituce.

Druhá, Sabathova osnova, rozšiřuje moc generálního přistěhovaleckého komisaře, chrání přistěhovalece před podvodem a poskožením, a přiděluje mu dozor nad dopravou cizinců do nitra Spoj. Států a bezpečím jich dosažením těchto míst. Za tím účelem sekretář obchodu a práce může zřizovati stanice dozorců v mezích obnosu, povoleného k tomuto účelu, a za podmínek stanovených v zákoně o povolení obnosu, a výradou, že nic v tomto zákoně nemá opravňovati generálního přistěhovaleckého komisaře k placení dopravného za nějakého cizince.

Ke zřízení a vydržování takové stanice v městě Chicagu pro fiskální rok končící 30. června 1913 má se z peněz v pokladně vládní, k jiným účelům neurčených, poskytnouti obnos 75,000 dollarů, pro další léta pak má se k tomuto účelu dávatí položka do rozpočtů, které každoročně předkládá přistěhovalecká služba kongressu.

Zpráva Sabathova, připojená k osnově, poukazuje k číslícím roku 1909, kdy přes 90,000 přistěhovaleců, přistávších v New Yorku, bralo se do Chicaga nebo Chicagem a z jiných velhodu do Spoj. Států asi 30,000 dalších přistěhovaleců stejné učinilo. Celkem 15 až 20 proc. všeho přistěhovalectva přichází do Chicaga nebo prochází jím, z čehož asi třetina zbývá v Chicagu a okolí. Nedostatek vládního dozoru nad těmito přistěhovaleci přispívá k bujení "bílého otroctví", vyděračství se strany kočů a povozníků, osob nosících rozmanité uniformy a propadání rozmanitým podvodníkům; přistěhovaleci, jimž nemohli přijíti přibuzní na nádraží nebo kteří mají špatné adresy, nejsou s to naléztí své lidi a stojí tu bez rady. Přistěhovalecká stanice byla by všem přistěhovalecům neocenitelným útočištěm.

DOBRĚ ZASLOUŽENÁ chvála, jež přichází od vědeckých omazáckých lidí.

Jeden lék pro ledviny má známou hodnotu. Omazáckí lidé se naň spoléhají. Lékem tím jsou Doan's Kidney Pills. Omazáckí dosvědčení dokazují jejich spolehlivost. A. Blomberg, farmer na odpočinku, 2996 Pratt ul., Omaha, Neb., praví: "Již jest tomu nějaký čas, co jsem nebyl trápen svou ledvinovou chorobou, až teprve nedávno má stará nemoc se vrátila a horší ještě než byla dřívější. Sklátila mě úplně. Bolest napřes kříže byla velmi krutá a výměty z mých ledvin vycházely tak často, že jsem musel vstávat několikrát každou noc. Má chodidla a kotníky byly oteklé a bolely. Vída, že Doan's Kidney Pills jsou doporučovány, rozhodl jsem se je zkoušiti a netrvalo to dlouho a mé soužení bylo skončeno. Přesáh mi velké poštězení doporučiti tento lék jiným trpícím."

Na prodej v všech obchodních. Cena 50c. Poster—Milburn Co., Buffalo, New York, jediní jednatelé pro Spojené Státy.

Nezapomeňte na jméno — Doanovy — a neberte jiné.

Moderně zařízený a největší řeznický a uzenářský závod vlastní nejstarší řezník,

V. F. KUNCL,

č. 1244 So. 13th St., Omaha.

Má na skladě vždy velké zásoby šerstvého různého masa, jakož i znamenitých domácích uzenářských výrobků. Ceny levnější nežli kdekoli jinde. Zboží možno objednatí telefonem: Douglas 1199.